

πόση λύπη θά τὴν πάρης
μὲς ὅτῃν τόση σου πομπή !

Βουλευτὴς ποτὲ νὰ ἔβγῃ
δὲν τὸ πιστεῦσε κανεὶς,
κι' ἡ καρδιά σου τώρα φεύγει
κι' ἀλαλάζεις και πόνετες.

Ὡ κακὴ και μαύρη μοῖρα !
ὦ μεγάλο ξαφνικό !...
διαβήλωσις ὅτῃ Σόρα
γιά τὸν Γκιὼν τὸν Τηνιακό.

Γιὰ τὸν Μπούμπουλή σου τζέφος...
πηλαλοὺν ὅτῃν Βαφειαδάκη...
ἐκατὸ δραχμιαὶς ἢ ψήφος,
δὲν τ' ἀφήσαν παραδάκι.

Τοῦ διαβόντρου τὰ κουλόκια,
οἱ Μπουρληδες οἱ χαζοὶ !...
ἀγοράζει μονοκουκόκια
ὁ παρὰς τοῦ Ἀμβρουζή.

Και τοῦ Γκιὼν τὸ ζήτησ φθάει
ὅτῃς Ἀθήνας τὰς κλεινάς,
και σασιζει και τὰ χάνει
ὁ πτωχὸς Τσιροπινας.

Κι' ὁ Δεσπότης—ὠμίνα !—
μὲ ταγάρι και ντορδα
και μὲ ράτσα σηκωμένα
γιὰ τὸν Γολγοθὰ τραβᾷ.

Ἦσαν δρόμο οἱ χορτάτοι,
οἱ προδῶται οἱ φρικτοὶ !...
βγάλε τώρα, Στρατηλάτη,
τὸ καπέλο τὸ στακτιά.

Μαύρα τῆς καρδιάς τὰ φύλλα,
ἐλα μαύρα και φωτιά...
μὲς ὅτῃν τόση σου μαυρίλα
δὲν ταιριάζουν τὰ στακτιά.

Τί χαροὶς, φωναὶς και χυάρις
γιὰ τὸν Γκιὼν τὸν Τηνιακό...
ὅς στηθοὺν παντιέρας μαύραις
ἀπὸ κάθε νησιτικό.

Δευτεριά, γιὰ ἴλιγο πάψε
νὰ κτυπᾷς μὲ τὸ σπαθί,
κι' ἐλα σίμως και κλάψε
ἐνα μάρτυρ' ἀληθῆ.

Σβόστετε τὰ τόσα φῶτα,
ὅς μὴν παιζοῦν μουσικαίς,
τώρα πάλι ἔπος πρῶτα
συμφορὰ και τενεκές.

(Μόλις τῶν δύο Γκιωνῆρων κατέπαυσε τὸ ἔσμα
και πάλιν ἐμφανίζεται τοῦ Γκιὼν τὸ ἀπρον φάσμα.)

ΔΕΑ.—Τίς εἶσαι σύ ;... δὲν ἔμυλαις ;... πρὸς τί μοῦ σιωπᾷς ;

(Ὁ Γκιὼν μεταμορφώνεται και γίνεται παππᾶς.)

ΔΕΑ.—Νὰ μ' ἀπατήσης προσαθεῖς, ὦ Τηνιακὲ τσαγκάρη.

(Ὁ Γκιὼν μεταμορφώνεται και γίνεται πουλάρι.)

ΔΕΑ.—Ἐξαφανίσου, Τηνιακὲ τραγόπαππα και πῶλε,
δαμιόνιον, τελώνιον, ἀπάτη, πλάνη, δόλε.

(Ὁ Γκιὼν ἐξαφανίζεται προσημειῶν ὅτῃν Γάλλην
κι' ὁ Θεοδωράκης ἐξαφνα λιποθυμῆ και πάλιν,
και τότε θρήνος γίνεται και πάταγος πολλὸς
και πέρνει τάποφρονα του ὀπίσ' ὁ Νικολῆς,
και μοιρολόγια ψάλλονται πολὺ σπαρακτικὰ
και βογγητὸ ἀκούεται ἀπὸ τοὺς νησιτικούς,
και τρέχουν μὲ τὰ φώφορα και τὰ βεγγαλικὰ
και τὰ πουλοῦν μισοτιμῆς εἰς τοὺς Ὑπουργικούς.)

Ἐνφ δὲ τόσος γίνεται ἀλαλαγμὸς και θρήνος
προσέρχεται κι' ὁ Φασουλῆς πενηθοροῦν κι' ἐκεῖνος,
κι' εὐθὺς σημαίαν μελανῆ περιδακρυς ἀρπάζει
και μὲ αὐτὴν τοῦ Ἀρχηγοῦ τὴν κεφαλὴν σκεπάζει.)

Και ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελαίς.

Ὁ φίλος Μαυρογένης μὲ τὸν Παναγιωτίδη
τὴν πρώτην Σεπτεμβρίου ὅ' ἀρχίσῃ και ἐκείθῃ
μικρὰν ἐφημερίδα « τὴν Ἀθηναϊκὴν »
μὲ ὕλην τερπινοτάτην και δὴ κοινωνικὴν.
Αὐτὸ τὸ νέον φύλλον δὲν θά φανῆ μὲ χροῖμα,
τοῦτέστι δὲν ὅ' ἀνήκῃ ὅτῃ ἐνα κι' ἄλλο κόμμα,
θὰ τύχῃ δὲ γενναίαις παρ' ἑλίου συνδρομῆς...
τὰ βέλυστα εἰς τοῦτο εὐχόμεθα κι' ἡμεῖς.

Ὁ Πρωτοπαππαδάκης, παιδί ἀγαπητό,
μὲ γνῶσι και κεφάλι ἀλίεμα δυνατό,
ἐσχάτως ἐμνησταθῆ ἄνευ πομπῆς και κώμου
μὲ τὴν ἀρίστην κόρην Σιμαράγδαν Οἰκονομοῦ,
πρωτεύουσαν εἰς χάρην και πλοῦτον ἀρετῶν
και ὄχι παπαρέλα και τοῦ σαρμοῦ Ζαγάρη,
ὁ δὲ Ρωμῆος συγχάριται κι' ἐκεῖνην και αὐτὸν
και ραίνει μὲ λουλοῦσμα τὸ ταιριαστὸ Ζευγάρη.

Εἰς τὴν ὁδὸν Σταθίου, εἰς τὴ Βουλὴν καρσί,
λαμπρὸν χαρτοπωλεῖον τοῦ Κόκκοτα θά βρῆτε...
τί ὄμορφα παιγνίδια ! τί φτήνια περισσή !...
πηγαίνει' ἐκαὶ πέρα και τότε θά ἰθῆτε.
Ἐνα χαρτοπωλεῖον εὐρίσκεται—τοῦ Κόκκοτα—
κι' ἐκεῖ πολλὰ ὑπάχθουν περίεργα κι' ἀλλόκοτα.

